

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Ing. V. K.,** zastoupeného JUDr. Bedřichem Vymětalíkem, advokátem se sídlem Lískovecká 2089, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ostravě,** se sídlem Na Jízdárně 3, Ostrava, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 3. 2005, sp. zn. 22 Ca 113/2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Ostravě, kterým soud odmítl jeho žalobu proti nečinnosti Finančního ředitelství v Ostravě („žalovaný“), spočívající v řádném nedoručení rozhodnutí Finančního úřadu ve Frýdlantě nad Ostravicí ze dne 13. 11. 1997, č. j. 27459/97/363920/6123.

Stěžovatel v kasační stížnosti označil zákonné důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1písm. a), e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a namítá tak nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pochybení soudu spatřuje stěžovatel v oddělení vydání rozhodnutí ve věci samé od jeho doručení, neboť zastává názor, že „*rozhodnutí je vydáno až tehdy, kdy je rovněž řádně doručeno*.“ Na základě nevydaného rozhodnutí tak jsou v daném případě účtována penále. K názoru krajského soudu, že nečinnost správního orgánu při doručování již vydaných rozhodnutí není

způsobilým předmětem tohoto typu řízení, stěžovatel uvádí, že tento názor legalizuje dlouhodobé a opakované nezákonné jednání žalovaného. V tom spatřuje rovněž porušení čl. 90 Ústavy ČR a čl. 36 odst. 2, 3 Listiny základních práv a svobod.

Proto stěžovatel navrhuje usnesení krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti toliko odkazuje na právní názor obsažený v napadeném usnesení krajského soudu a poukazuje navíc na nedostatek pasivní legitimace spočívající v tom, že finanční ředitelství nemá zákonnou možnost ani povinnost doručovat rozhodnutí správce daně.

Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ke stížnostním důvodům ze správního a soudního spisu plyne, že shora označeným platebním výměrem Finančního úřadu ve Frýdlantě nad Ostravicí ze dne 13. 11. 1997 byla stěžovateli za rok 1992 na důchodové dani vyměřena částka 634 600 Kč a na dani z objemu mezd částka 192 925 Kč.

Z úředního záznamu ze dne 17. 11. 1997, sepsaného zaměstnanci správce daně ing. V. K. a I. Š., je patrno, že tohoto dne jmenovaní navštívili stěžovatele za účelem doručení písemností včetně označeného platebního výměru a poté, co jej poučili o tom, že pokud bezdůvodně odepře převzetí rozhodnutí, budou považována za doručená, stěžovatel se slovy „*jestli mi chcete přivodit smrt, tak jen tak dál pokračujte. Jsem ve stavu nemocných*“ zavřel dveře. Vzápětí je sice opět otevřel, nicméně jen proto, aby „*v dalším přívalu rozčilených slov*“ zopakoval dříve vyslovené, načež dveře opět zavřel a již více neotevřel.

Krajský soud v odůvodnění napadeného usnesení uvedl, že podmínkou řízení podle ustanovení § 79 a násl. s. ř. s. je nečinnost správního orgánu při vydání rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, nikoliv však při doručování rozhodnutí již vydaných ve věci samé. Jedná se proto o neodstranitelný nedostatek podmínky řízení, pro který nelze v řízení pokračovat. Proto žalobu odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když zároveň konstatoval, že pokud by měl stěžovatel skutečně za to, že mu předmětný platební výměr nebyl doručen, může proti němu podat odvolání a v rámci odvolacího řízení se bude muset správní orgán vypořádat s otázkou včasnosti odvolání. Proti rozhodnutí odvolacího orgánu je následně možno podat správní žalobu.

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že stěžovatel výslovně označil důvody kasační stížnosti, zakotvené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), e) s. ř. s. V projednávané věci však připadá v úvahu toliko důvod zakotvený pod písm. e) citovaného ustanovení, jelikož stěžovatel napadl usnesení krajského soudu o odmítnutí návrhu, tzn. jedná se o zvláštní situaci, mající přednost před důvody ostatními. Proto zdejší soud v dalším přezkoumal pouze tvrzenou nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu ve smyslu cit. písm. e).

Ke stížnostní námitce je nutno uvést, že žalobou na nečinnost podle ustanovení § 79 a násl. s. ř. s. se lze domáhat toliko toho, aby soud uložil správnímu orgánu, který je nečinný, povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení a stanovil k tomu přiměřenou lhůtu. Pokud by soud vyhověl návrhu, uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu (§ 81 odst. 2 s. ř. s.).

K tomu je pro stručnost vhodné odkázat na právní názor Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 12. 4. 2005, sp. zn. 2 Afs 162/2004), podle něhož „*v daňovém řízení odpovídá okamžik „rozhodnutí“ správce daně okamžiku „vydání rozhodnutí“, oba pojmy vyjadřují stejnou skutečnost a obsahově se neliší.“* ... Odvolací lhůta podle zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, je pro rozhodnutí odvolacího orgánu zachována, *„vydá-li v uvedené lhůtě příslušný orgán rozhodnutí, tj. je-li ve smyslu § 32 odst. 2 písm. b) téhož zákona písemné vyhotovení výroku rozhodnutí podepsáno. ... V případě, že vydané rozhodnutí z jakéhokoli důvodu není řádně doručeno, není pro jeho příjemce dle § 32 odst. 1 daňového řádu právně účinné, to však samozřejmě neznamená, že jej z tohoto důvodu nelze považovat za vydané.“*

Jestliže tedy v projednávané věci stěžovatel tvrdí, že předmětný platební výměr nebyl vůbec vydán, pokud mu nebyl řádně doručen, dopouští se omylu a je nutno přisvědčit krajskému soudu v tom směru, že dané řízení bylo zatíženo neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení. Za těchto okolností se Nejvyšší správní soud již z důvodu nadbytečnosti nezabýval otázkou pasivní legitimace žalovaného, když ustanovení § 79 odst. 2 s. ř. s. za žalovaného označuje správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje rovněž s názorem krajského soudu, že pokud by měl stěžovatel skutečně za to, že shora popsaný způsob doručení předmětného platebního výměru neodpovídal ustanovení § 17 odst. 6 daňového řádu („*Odepře-li příjemce bezdůvodně písemnost přijmout, je doručena dnem, kdy bylo její přijetí odepřeno; na to musí doručovatel příjemce upozornit.*“), měl proti němu podat odvolání a teprve za této procesní situace mohl žalovaný v odvolacím řízení posoudit jeho včasnost, čímž by byla založena i možnost podání následné správní žaloby.

Úplným závěrem Nejvyšší správní soud upozorňuje na skutečnost, že usnesením Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2002, sp. zn. IV. ÚS 475/2000, byla odmítnuta ústavní stížnost stěžovatele, brojící proti (mimo jiné) předmětnému platebnímu výměru, a to z důvodu její opožděnosti. Z tohoto usnesení pak implicitně plyne, že tento platební výměr stěžovateli byl řádně doručen („*Ústavní soud ... si od jednotlivých správců daně vyžádal potvrzení o doručení napadených rozhodnutí stěžovateli ... Pokud jde o rozhodnutí správce daně a Ministerstva financí ČR, vydaná od roku 1992 do ledna 2000, jedná se ve vztahu k nim o návrh podaný po zákonné lhůtě a eventuelně v některých případech i o návrh nepřípustný, neboť z listinných materiálů nevyplývá, že by byla napadena řádnými opravnými prostředky podle zákona č. 337/1992 Sb.*“).

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že v souzené věci se krajský soud nedopustil nezákonnosti, když podanou žalobu odmítl pro nepřípustnost, takže stížnostní důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. naplněn nebyl. Proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému Finančnímu ředitelství v Ostravě náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2006

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu